

DEVÄTNÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Aj túto nedeľu máme možnosť zamyslieť sa nad časťou eucharistickej reči Pána Ježiša, ktorú povedal v synagóge v Kafarnaume. Ako vieme z predchádzajúcej nedele, bolo to potom ako zástupy ľudí, ktorí boli zázračným spôsobom nasýtení pri Tabghe, vyhládali Ježiša v Kafarnaume. Vyhládali ho preto, lebo si naplnili žalúdky a nie preto, aby uverili v Ježiša, že on je ten Mesiáš, ktorého poslal nebeský Otec. Veriť v neho znamená vstúpiť do dôverného vzťahu s Ježišom, teda do takého, aký je jeho vzťah s Ocom. A tu vznikol problém, ktorý sa stal kameňom úrazu pre Ježišových poslucháčov. Šomrali: „Či to nie je syn Jozefov?“ Ako on môže byť chlebom, ktorý zostúpil z neba? Radšej sú na neho nahnevaní, ako by mali uznať jeho božský pôvod. Ich šomranie pripomína správanie Židov na púšti počas 40-tich rokov ich putovania do Zaslúbenej zeme. Mojžiš varoval Izraelitov a zdôrazňoval im, že nerepcú len proti nemu, ale proti Pánu Bohu, ktorý jeho ustanovil za jeho prostredníka.

Ale i napriek ich šomraniu Ježiša to neodradilo, keď trval na svojom, že on je ten pravý chlieb, ktorý zostúpil z neba, a preto je aj chlebom večného života, lebo takto povedal: „Ja som chlieb života. Kto bude jesť tento chlieb, bude žiť naveky.“ Sú to úžasné slová. Aby na tieto slová pripravil svojich poslucháčov, najprv rozmnožil 5 chlebov a 2 ryby, aby tým dokázal, že nie je len obyčajný človek, ale je ten, ktorého poslal nebeský Otec. Ponúkol im chlieb celkom inakší ako ten, ktorý jedli predošlý deň. Ponúkol im chlieb, ktorý udržiava v človeku nadprirodzený život, teda Boží život a nadovšetko večný život.

Priznajme si aj my, ktorí žijeme už dvetisíc rokov od kafarnaumskej reči, že Ježišova reč o chlebe života je aj pre nás na pochopenie ťažká. Prečo? Lebo si nevieme predstaviť, čo je to večný život. Nemusí nás to znepokojovať, lebo si nevieme definovať ani to, čo je prirodzený život. Ani veda to nevie celkom vysvetliť. Veda vie opísať len charakteristické znaky života. A čo je večný život? Nepredstavujme si ho tak, že večný život bude po telesnej smrti, teda – obrazne povedané – za bránou smrti. Večný život sme dostali už pri krste. Tento večný život teológovia opisujú na základe Božieho zjavenia takto: Duša sa Božím darom po krste stane duchovnejšou, čistou, krásnou, a tým sa premení na príbytok trojosobného Boha, ako to povedal Ježiš týmito slovami: „*Kto ma miluje, bude zachovávať moje slová a môj Otec ho bude milovať. Prídeme k nemu a budeme u neho prebývať*“ (Jn 14, 23). Keďže takto máme v sebe Bohom darovaný večný život, tak radi veríme Ježišovmu posolstvu, radi milujeme Pána Boha a radi konáme dobré skutky našim blíznym.

Milí priatelia, aspoň takto som sa snažil trochu ľahšie vám vysvetliť úžasnú hodnotu večného života, ktorú si možno tak málo uvedomujeme. Preto takýto drahocenný a nádherný život musí byť živený takým drahocenným Chlebom, ako je svätá omša a nadovšetko sväté prijímanie. Pre povzbudenie uvediem slová sv. Tomáša Akvinského: „Ó vzácny a obdivuhodný pokrm. Spásonosný a plný všetkej sladkosti. Môže byť niečo vzácnejšie ako tento pokrm? Veď eucharistický pokrm živí v nás večný život.“

Preto vás, milí priatelia, povzbudzujem, zamilujte si svätú omšu. Nikdy nepovedzte, že nemáte čas na svätú omšu v nedeľu. Týždeň má 168 hodín. Čo je to jedna hodina, ktorú dáme Ježišovi, veď aj tak nám pre seba ostane ešte 167 hodín. Bolo by od nás múdre, keby sme aspoň túto hodinu nedarovali Pánu Ježišovi? Uvedomme si, že Ježiš nebude ani väčší ani menší, ak na svätú omšu v nedeľu neprídeme. Kto sa ochudobní alebo obohatí, to sme len my.

Pripravil vdp. Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.